

Albert, un gran pallaso

per Francesc Sòria E1C

Era dissabte i el despertador va sonar molt matí, a les set, com ocorria cada cap de setmana.

Albert va anar directament cap a la cuina per a desdejunar. Es va preparar un gran tassó de llet amb cereals i galetes per afrontar les activitats del dia amb energia.

Quan va acabar, va anar ràpidament al bany per a netejar-se les dents i donar-se una bona dutxa.

Era el moment de començar la seua transformació.....

Tot just en eixir de la dutxa, Albert, es va començar a pintar la cara tota de blanc, es va dibuixar un enorme somriure de color roig i els ulls, un de color verd, amb forma d'estrela i l'altre de color blau, amb forma de lluna.

Es va posar un vestit amb tots els colors de l'arc iris i un gran cercol per damunt del genoll que li donava un aspecte molt graciós.

En la part superior de l'esquerra, a l'altura del pit, es va col·locar una gran flor que si l'estrenyies, eixia un doll d'aigua.

Portava uns pantalons molt amples que li feien paréixer un "hippie", unes grans sabates, més pròpies d'un gegant, les quals estaven totalment trencades i per a completar les seues robes, al cap es va col·locar una perruca arrissada i pèl-roja on hi havia dibuixat un conill amb les orelles de punta.

Com haureu endevinat, Albert és un pallaso!!

Albert, es dedicava a anar d'hospital en hospital, de manera desinteressada, per a intentar traure un somriure a eixos xiquets i xiquetes que pitjor ho estaven passant. I... sempre ho aconseguia!!! Això era el que més feliç li feia.

Encara que un bon dia, en l'hospital "Bona Salut", en l'habitació número vint, hi havia un xiquet, de huit anys, molt trist... sense ganes de res i sense brillantor en la mirada...

Albert no aconseguia fer-li riure, mai li havia passat això, així que es guanyà la seua confiança i li va preguntar:

- Però Josep, què és el que et passa?, per què no somrius encara que només siga una vegada?

- És que no puc, estic massa trist per a somriure.

- Si vols i t'abellix, m'ho contes i tal vegada podria ajudar-te.
- Albert, és que em dol molt recordar-ho... però encara així t'ho contaré.
- Fa dos mesos que el meu germà va morir, per culpa d'un "maleït" circ.

Vam tindre un accident, del que jo m'he alliberat, encara que com pots veure, seguisc ingressat, gràcies a déu!

- Però, a veure, que no t'entenc... treballàveu en un circ, sent tan xicotets?
- Sí, perquè tota la meua família es dedica al circ.
- I què és el que va passar?

- Estàvem esperant el torn per a fer la nostra actuació d'equilibrisme, quan vam escoltar un soroll espantós i sense poder reaccionar ens caigué un bastida damunt. El colp va ser molt fort i el meu germà no ho suportà.

En eixe moment arribà la doctora per a dir-li a Albert que Josep deuria de descansar una estoneta.

Albert, trist i pensatiu, se'n va anar a sa casa. No va pegar ull en tota la nit, ja que va estar pensant de quina manera podria tornar-li la il·lusió i l'alegria a Josep.

Afortunadament, se li va il·luminar el "coco". Ja sabia què és el que volia fer... li regalaria una mascota, li regalaria un gos xicotet.

A l'endemà, Albert va anar cap a l'hospital i es va trobar a Josep amb els seus pares eixint de l'habitació.

Per sort, li havien donat l'alta. Les seues ferides físiques ja estaven curant-se, encara que les ferides de l'ànima tardarien en cicatritzar.

Albert pogué comprovar que estaven emocionats per la prompta recuperació del seu fill, però a la mateixa vegada se'ls notava una gran tristesa.

Josep, de seguida va veure el pallasso i es va acostar cap a ell.

El xiquet li digué:

- Albert, has sigut molt amable amb mi. Gràcies!
- Josep, abans que te'n vages, vull donar-te un regal. Tinc una sorpresa per a tu, que espere t'agrade i te plene d'alegria.
- Sí?? uiii quina il·lusió!!!

En eixe instant, amb sos pares vorejant-lo i fent un joc de màgia, Albert li entregà una caixa que portava un gran llaç.

El xiquet va notar que hi havia alguna cosa dins que es menejava. Nerviós, la va obrir i del seu interior va eixir un cadell de gos, de només quinze centímetres d'altura.

A Josep se li va il·luminar la careta i va somriure de valent. A la mateixa vegada que els ulls se li omplien de llàgrimes tragué el cadell i va començar a abraçar-lo i acariciar-lo.

Molt emocionat li digué als seus pares que volia posar-li el nom de Xavi. Xavi era el nom del seu germà i volia posar-li'l en el seu honor.

- Vaig a cuidar-lo i voler-lo dia a dia , així es convertirà en un gran amic.

Josep es va fondre en un gran abraç amb Albert i li va donar les gràcies per tot. Li va dir que la seua vida infernal l'havia transformada en una nova il·lusió per la que lluitar.

- No cal que me dones les gràcies, només desitge la teua felicitat.

- Una cosa he de dir-te, el cadell no pot ocupar el lloc del teu germà, però de segur serà el teu fidel amic per a tota la vida.

En eixe precís moment, el goset lladrà i li llepà la cara al seu amic.

Tots rigueren i se n'anaren a casa en una poqueta més de felicitat i d'il·lusió.

FI